బి.ఎస్. రాములు

కథల సంపుటి

కాలం తెచ్చిన మార్పు

పల్లె నుండి విశాల విశ్వం దాక

76

ప్రచురణ
విశాలసాహిత్య
అకాడమి

కాలం తెచ్చిన మార్పు (కథల సంపుటి)

పల్లెనుండి విశాల విశ్వందాక

బి.ఎస్.రాములు

Kaalam Techina Maarpu (Telugu Short Stories)

From Village to Global Village

B.S. Ramulu

201, Sulekha Golden Towers

2-2-186/53/5, Rama Krishna Nagar

Bagh Amberpet, Hyderabad - 500 013

Ph. 8331966987, 9059550998

e-mail : bsramulu@gmail.com

blog & google : bsramulu

సామాజిక తత్వవేత్త

బి.ఎస్.రాములుగారి 64వ జన్మదినం

23-8-2013 సందర్భంగా ప్రచురణ

First Edition : 2013

Pages: 208

Cover Design : Ankush Graphics

Printed at: Karshak Art Printers, Ph.: 040-27618261

Publishers & Distributors:

Vishala Sahithya Academy

201, Sulekha Golden Towers

2-2-186/53/5, Rama Krishna Nagar

Bagh Amberpet, Hyderabad - 500 013

Ph. 8331966987, 9059550998

70 gsm Popular Edition: 100/-

80 gsm Library Edition Rs. 120/-

విషయ సూచిక

1.	లక్ష్మమ్మ గెలుపు రహస్యం	17
2.	కాలం తెచ్చిన మార్పు	36
3.	మైత్రీవనం	51
4.	పెన్షనర్ - హోంమేకర్	61
5.	ఎవరికి వారే	78
6.	బతుకు నేర్పిన పాఠం	96
7.	పాలమూరు లేబర్ తిరుగుబాటు	102
8.	అసమర్థుని జీవయాత్ర	125
9.	నాగశాల	129
10.	విలువలు	141
11.	రాజయోగి చెప్పులస్వామి	153
12.	భీమన్న	159
13.	మలి యవ్వనం	166
14.	వయసు పిలుపు	175
15.	జిజ్ఞాస	189
	కృతజ్ఞతలు - సమీక్షలు	203 - 208

1

లక్ష్మమ్మ గెలుపు రహస్యం

రీనా ప్రతిపాదనతో లక్ష్మీకాంతమ్మ మూడు రోజులుగా హాట్ టాపిక్‌గా మారిపోయింది.

లక్ష్మమ్మ జీవిత విజయరహస్యం ఏంటో తెలుసుకోవాలనేది తొలుత రీనాకు వచ్చిన ఆలోచన.

ఆ మాటతో అమ్మలక్కలందరికీ కుతూహలం కలిగింది. తన కూతురు సమీరజకు పనికిరాని తన అనుభవాలు అమ్మలక్కలకు ముఖ్యంగా రీనాకు పనికిరావడం ఆమెకు ఎంతో సంతోషం కలిగించింది.

లక్ష్మీకాంతమ్మ అప్పుడప్పుడు కౌన్సిలింగ్ ఇస్తుంది. లక్ష్మమ్మకు ఈమధ్య డాక్టర్ల చుట్టూ సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్స్ చుట్టూ ప్రజాసేవకోసం తిరిగి తిరిగి, చూసి చూసి ఫీజు అనే పదం అలవాటుగా మారిపోయింది. ప్రతిదానికి ఫీజు అనే మాట జతచేస్తుంటుంది.

అలా లక్ష్మమ్మ ఫీజు లేకుండా ఏ విషయం చెప్పకూడదని నియమం పెట్టుకుంది. ఫీజు లేకముందు ఏది చెప్పినా అమ్మలక్కల ముచ్చట్ల కింద తేలికగా తీసుకునేవాళ్ళు. ఒక శుభముహూర్తంలో ఫీజు తీసుకోవాలన్న ఆలోచన కలిగింది. దాంతో ఆమె సూచనలకు డిమాండ్ పెరిగింది.

ఈసారి ఫీజు భారీగా ఉంటుందని ముందే చెప్పడంతో అమ్మలక్కలు తర్జన భర్జనలయ్యారు. “ఆమె స్వభావం తెలిసి కూడా అడగడం మనదే పొరపాటు” నిష్ఠూరంగా అంది విజయ.

“కాని తెలుసుకోవలసిన అర్జంటు సంగతులు ఆమెవద్ద ఎన్నో ఉన్నాయి. ఆ మాట మీ అందరికీ తెలుసు” అంది రీనా.

“అర్జంట్ అవసరం రీనాది కనుక ఆ ఫీజు రీనానే ఇచ్చుకోవాలి” అంది విజయ కరాఖండిగా.

“ఎప్పుడూ అందరం కలిసే ఫీజు తలా ఇంత వేసుకుంటున్నాం. ఈసారి కూడా అలాగే ఉండాలి తప్ప రీనా మీద వేయడం ఏమిటి?” అని అంది పెద్దావిడ రీనా తల్లి గాయత్రి.

రీనా హైటెక్ సిటీలో ఉద్యోగం చేస్తోంది. భర్తతో పోట్లాడి తల్లి దగ్గర కూడా ఉండడానికి ఇష్టపడక ఈ మధ్య వర్కింగ్ ఉమెన్స్ హాస్టల్‌లో ఉంటోంది. రీనాకు ఏదోవిధంగా జీవితం అర్థం చేయించాలని సర్దుకుపోయే స్వభావం అలవర్చుకోవాలని చెప్పాలని గాయత్రి ఆరాటం.

ఆరోజు ముందే అనుకొని సాయంత్రం మహిళామణులు ఒక్కొరొక్కరుగా ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ పక్కనగల డిడి కాలనీ పార్కులో మీటయ్యారు. అయిదు పది రౌండ్లు వాకింగ్ పూర్తయ్యాక లాన్‌లో కూలబడ్డారు.

రీనా ప్రతిపాదనమీద లక్ష్మీకాంతమ్మ ఫీజు మీద, సూచనల మీద చర్చ ప్రారంభమైంది. తలా ఒక మాట అంటున్నారు.

“అంతగా ఆడిపోసుకోవడానికి ఆమె చేసిన తప్పేమిటి?” అని పెద్దావిడ గాయత్రి లక్ష్మమ్మను సమర్థించింది. “నిజమే. ఆమె ఏం తప్పుచేసింది? ఫీజు అడిగింది అంతే”

“ఫీజు ఇవ్వకుండా ఆమె ఏ విషయం చెప్పదు. తెలిసి కూడా కంగారు పడడ మెందుకు? ఆ ఫీజు ఆమె ఉంచుకోదు కూడా. మనచేతే ఖర్చుపెట్టిస్తుంది కదా! మనకే మంచి ప్రోగ్రాం సూచిస్తుంది.”

“ఈసారి ఫీజు చాలా ఎక్కువ చెప్పింది. ఆంటీ మాట్లాడినంతసేపు ఎవరూ ఎదురు మాట్లాడకూడదట. ఎదురు ప్రశ్నించకూడదట. ఇది ఆంటీ అడ్మిషన్ ఫీజట! ఆంటీ కోరిన విధంగా శిల్పారామంలో ఏర్పాట్లుచేయడం అడ్వాన్స్ ఫీజట. చెప్పింది తప్పకుండా వింటామని, ఆచరిస్తామని హామీ ఇవ్వడం ఫైనల్ బిల్ పేమెంటట! ఆరోజు అందరు ఉదయాన్నే శిల్పారామం చేరుకోవాలి. చీకటి పడేదాక అక్కడే పిల్లలతో సహా ఉండాలి. మాటా ముచ్చటా, ఆటపాటలు అన్నీ అక్కడే. భోజనాల ఏర్పాట్లు అన్నీ మీరే చూసుకోవాలి. ప్రతి ఒక్కరూ ఏదో ఒక ఐటమ్ వాళ్ళింట్లో చేసుకొని తీసుకురావాలి అంది ఆంటీ” అని అసలు విషయం చెప్పింది రీనా.

పార్కులో నిటారుగా పెరిగిన చెట్లు చల్లగా ఊగుతున్నాయి. కత్తిరించిన లాన్ గడ్డి పచ్చగా నిగనిగలాడుతోంది. పిల్లలు ఆడుకుంటూ అటు ఇటు పరిగెడుతున్నారు.

రీనా ప్రతిపాదించేదాకా తమకా ఆలోచన తట్టనందుకు ఆశ్చర్యపోయారు.

ముందే ఆ విషయం తెలుసుకుంటే తమ సంసారాలు ఎప్పుడో బాగుపడేవి కదా! అనుకున్నారు. అలా అందరికీ లక్ష్మమ్మ గెలుపు రహస్యం తెలుసుకోవాలనే ఆరాటం రోజురోజుకూ పెరిగింది. మరుసటి రోజు పెద్దావిడ గాయత్రి డిడి కాలనీలో ఉన్న లక్ష్మీకాంతమ్మ గారింటికి వెళ్ళింది.

"గాయత్రీ! నా స్వభావం నీకు తెలుసు. ఫీజు తీసుకుంటానన్నమాటే గాని నా చేతినుంచే ఎదురు ఖర్చు అవుతుంటాయని నీకు తెలుసు. ఆ రోజు తీరొక్క వంటలు వంట చేసుకురావాలి. తంబోలా, క్యారమ్స్, పేకాట అన్నీ ఆనందంగా ఆడుకోవాలి. ఆ రోజు ఇంటికి భర్తలకు సెలవు పెట్టి రావాలి. సెల్‌ఫోన్‌లు ఆఫ్ చేయాలి. పిల్లలను మనవెంటే ఉంచుకోవాలి. అంతా మనందరి కోసమే. మన ప్రోగ్రాం ఒక పిక్నిక్‌లా, ఎక్స్‌కర్షన్‌లా చాలా బాగుండాలి" అంది లక్ష్మమ్మ.

తామందరం ఎప్పట్నించో కోరుకుంటున్న పిక్నిక్కే లక్ష్మమ్మ ఫీజు పేరిట ప్రతిపాదించిందని గాయత్రి సంతోషానికి అంతులేదు.

"మన మొగుళ్ళను వాళ్ళ మానాన వాళ్ళను వదిలేసి కేవలం ఆడవాళ్ళమే వెళ్ళాలని... ఎన్నోసార్లు అనుకున్నాం. గండిపేటకు పోదామనుకున్నాం. గోల్కొండ చూడాలనుకున్నాం. మన మొగుళ్ళు, పిల్లలు ఏదీ సాగనివ్వలేదు. వాళ్ళు లేకుండా ప్రోగ్రాంలేంటి అని అన్నీ వ్యతిరేకించారు. ఈసారి సక్సెస్ చేసుకోవాలి." అంటూ లక్ష్మమ్మ చేతిలో చేయ్యేసి సెలవు తీసుకుంది గాయత్రి.

* * * *

ఆదివారం ఉదయమే ఎవరికి వారు డిడి కాలనీ నుండి శిల్పారామానికి కార్లలో బయలుదేరారు. రీనాను అప్పుడప్పుడు కనిపెడుతూనే ఉన్నాడు వాళ్ళాయన దేవేందర్.

"అందరు కలిసి ఎక్కడికి పోతున్నారు?" ఎవరినో అడిగాడు రీనాను అడగలేక.

"అదంతా మీకనవసరం." అంటూ రుసరుసగా చూస్తూ వెళ్ళిపోయింది రీనా.

మహిళా సంఘం వాళ్ళు అందరు కలిసి పోతున్నారు... అంటే ఏదో ఉపద్రవమే... తన గురించి పంచాయితీ పెట్టడంలేదు గదా!... అని లోలోన

భయపడ్డాడు దేవేందర్. వీళ్ళకు ఇంత ధైర్యం ఇచ్చింది లక్ష్మమ్మే అయి ఉంటుందని ఉడుక్కున్నాడు.

హైదరాబాద్ హైటెక్ సిటీ పక్కనగల శిల్పారామంలోకి అరగంట తేడాలో అందరు బిలబిల చేరుకున్నారు. ముందే అనుకున్నచోట వాళ్ళు జమయ్యారు.

చక్కని చెట్లు, కోనసీమ వాతావరణం, చెరువులో బాతులు, కొంగలు... పిల్లలు ఎంత ఎగిరినా ఎవరూ పట్టించుకోని చల్లని వాతావరణం. ఒక పక్కన చిన్న క్యాన్ మీద వాటర్ క్యాన్ బోర్లించి పిల్లలకు ఎలా నీళ్ళు పట్టుకోవాలో క్లాసిచ్చారు. వారికి అవేవీ పట్టినట్టు లేదు. ఏదో టీవీ షూటింగ్ జరుగుతున్నట్టుంది. అదేదో వింతగా కనిపించి పిల్లలంతా అటుకేసి పరిగెత్తారు.

* * * *

అమ్మలక్కల కథ మొదలైంది.

లక్ష్మమ్మ తన జీవితాన్ని వాళ్ళ ముందు పరిచింది...

"మేము హైదరాబాదు వచ్చి తొలుత చిక్కడపల్లి, నారాయణగూడాలో చిన్న గదిలో ఉండేవాళ్ళం. హైదరాబాద్ వచ్చాక నాకు జీవితంలో స్వేచ్ఛ అంటే ఏమిటో తెలిసివచ్చింది. ట్యూషన్లు చెప్తూనే చదువులు సాగించాడు మా ఆయన రామకృష్ణ. అలా బి.ఏ., బి.ఇడి., చేశాడు...

ఆ వివరాలు చెప్పి గ్లాసెడు మంచినీళ్ళు గటగటా తాగి మళ్ళీ మొదలుపెట్టింది లక్ష్మమ్మ.

"ఆ తర్వాత మా ఆయన ఎలాగోలా టీచర్ ఉద్యోగం సంపాదించాడు. ఏడాది తర్వాత గవర్నమెంట్ టీచర్‌గా ఉద్యోగంలో చేరాడు. అప్పటికి ఇద్దరు పిల్లలయ్యారు. పల్లెటూరునుండి నగరం చేరిన నాకు మొగడు ఎంత చెపితే అంత. నాకప్పుడు లోకం తెలియదు. రోడ్లు తెలియవు. బస్సు రూట్లు తెలియవు. మా ఆయన రామకృష్ణ అపుడప్పుడు ఆలస్యంగా వస్తుండేవాడు. ట్యూషన్లు చెప్తున్నాననేవాడు. ట్యూషన్ల డబ్బులు తెచ్చేవాడు కాదు. కొంత కాలానికి నాకు అనుమానం వచ్చింది. ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళు కూడా అదేమాట అన్నారు. నేను మా ఆయనను కనిపెట్టడం మొదలుపెట్టాను.

రీనా, సమీరజలు ఏదో అనబోయారు.

“ఎవరు మాట్లాడవద్దు. అట్లయితేనే చెప్తాను” అంటూ నోరూ మూయించింది లక్ష్మమ్మ. చెప్పండి అన్నారు పెద్దావిడ రీనా తల్లి గాయత్రి. లక్ష్మమ్మ కూతురు సమీరజ అసహనంగా చూసి ఎటో మొకం తిప్పుకుంది, దూరం జరిగింది. లక్ష్మమ్మ అదేమీ పట్టించుకోలేదు. మళ్ళీ ప్రారంభించింది లక్ష్మమ్మ.

“రామకృష్ణ ఎవరో పెళ్ళికాని పంతులమ్మతో తిరుగుతున్నాడని చూచాయగా తెలిసింది.

తనకు పెళ్ళికాలేదని, ఇద్దరం పెళ్ళి చేసుకుందామని బొంకాడట! ఆ పిల్ల నిజంగానే నమ్మేసిందట! నాకు ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు ఇంటలిజెన్స్ రిపోర్టు అందించారు. అడవిలాంటి నగరంలో ఏం చేయాలో తోచలేదు. అప్పుడు నా మరోజన్మ మొదలైంది.

నాకు నేను ఆలోచించుకోవడం ప్రారంభించాను. పెద్దగా చదువురాని నన్ను మా ఆయన తాను అనుకున్న దానికల్లా ఎలాగోలా ఒప్పించేవాడు.

ఆయనతో మాటలతో గెలవడం నాతో కాని పని అని తేలిపోయింది. ఆయన ప్రతిదాన్ని చక్కగా వాదించేవాడు. నాకు మాటలు రాక ఉక్రోషం వచ్చేది. నా భావాలు చెప్పరాక ఏడ్చేసేదాన్ని. ఏడుస్తుంటే ఆయనకు ఒక్కోసారి జాలి కలిగేది. ఒక్కోసారి తన పంతం నెగ్గిందని సంతోషించేవాడు.

అలా ఎన్ని రోజులో... ఎన్ని నెలలో... ఎన్ని యేళ్ళో... గడిచిపోయాయి.

ఎవరికీ చెప్పుకోలేని బాధ...

చెప్పుకుంటే పరువు తక్కువ. హేళనచేస్తారు. చిన్న చూపు చూస్తారు అని సంకోచం.

ఇప్పట్లాగా ఫ్యామిలీ కౌన్సిలింగ్ సెంటర్లు, డాక్టర్లు ఉండేవారు కాదు. ఉన్నా నాకు తెలిసేవారు కాదు.

ఒకసారి ససేమిరా వద్దంటూ ఎదురు తిరిగాను. చేయిచేసుకున్నాడు.

ఏడుపొచ్చింది. ఆ రోజు వంట చేయలేదు. ఆయన ఎక్కడో తినివచ్చాడు. నేను ఆరోజంతా ఏడ్చుకుంటూ ఏమి తినలేదు.

నా గురించి ఆయన ఏమీ పట్టించుకోలేదు. అన్నం తిన్నావా? అని కూడా అడగలేదు.

నాకు మరింత దుఃఖం వచ్చింది.

ఇంత పెద్ద నగరంలో నాకంటూ ఎవరూ లేరు. నా బాధ అర్థం చేసుకునేవారు లేరు అని నామీద నాకే జాలి కలిగి మరింతగా ఏడ్చేసాను.

నాకు నేనే ధైర్యం చెప్పుకున్నాను.

ఒక దశలో హుస్సేన్ సాగర్‌లో పడి చచ్చిపోవాలనుకున్నాను.

చచ్చిపోయి సాధించేదేమీ లేదనిపించింది.

బతికుండే సాధించాలి. పిల్లలకోసమైనా బతకాలి.

నేను పోతే ఆయనకు మరొకతి దొరుకుతుంది. నా పిల్లలకు తల్లి దొరకదు కదా.

పిల్లలు గుర్తొచ్చి ఏడ్చేసాను.

చచ్చిపోవాలనుకునే ఆలోచనను నా పిల్లల కోసం వదులుకున్నాను.

అప్పుడు చిన్నది సమీరజకు ఏడేళ్ళు. పెద్దోడు సాత్యకికి పదేళ్ళు.

సాత్యకి ఇంగ్లీషు మీడియంలో నాల్గవ తరగతి. సమీరజ రెండో తరగతి.

మా పనిమనిషి దేవమ్మ ఎందుకమ్మా ఊరికే ఏడుస్తుంటావు. మీకేం తక్కువైంది. సార్‌తోని గట్టిగా మాట్లాడుర్రి. మీకిష్టం లేనిదాన్ని కరాఖండిగా వద్దని చెప్పుర్రి అంటూ హితబోధ చేసింది.

ఆ హితబోధ మెల్లిమెల్లిగా నాలో ధైర్యం పెంచింది...

ఆయన ఉద్యోగం చేస్తూనే ఫ్రెండ్స్‌తో రియల్ ఎస్టేట్, ప్రైవేట్ స్కూల్ వ్యవహారాల్లో పడ్డాడు. సంపాదన పెరిగింది. పిల్లల కోసం నేను దెబ్బలు సహించాను. తిట్లు సహించాను. అవమానాలు సహించాను. ఆకలి సహించాను.

అయినా అతని స్వభావం మారలేదు. నన్ను ఏదైనా స్కూల్‌లో పని చేయమంటాడు. చదువుకొమ్మంటాడు. పరీక్షలు రాయమంటాడు.

పిల్లలను కూర్చోబెట్టి చదివించాలంటాడు. కూరలు బాగా వండాలంటాడు. వచ్చిన స్నేహితులకు టీ, టిఫిన్ మర్యాదలు చేయాలంటాడు.

ఎవరైనా ఇంటికి వచ్చినప్పుడు చక్కగా తయారై ఉండాలంటాడు. ఇల్లు బాగా సర్దాలంటాడు. నీట్‌గా ఉంచాలంటాడు.

అప్పటికి శ్రీనగర్ కాలనీ సమీపంలో 200 గజాల స్థలంలో కట్టుకున్న ఇల్లు అమ్మేసి ఉస్మానియా యూనివర్సిటీ పక్కన మన దుర్గాబాయ్ దేశ్‌ముఖ్ కాలనీలోకి వచ్చేశాం. అలా మనం ఒక వాడ వాళ్లమయ్యాం. అయితే మొదట్లో చాలా బాధేసింది. మన డిడి కాలనీలో మనిషికి, మనిషికి సంబంధమే లేదు. ఇప్పుడే ఇలా ఉంటే అప్పుడు ఎలా ఉండేదో ఊహించుకొండి. చచ్చిపోతే... మూడు రోజుల దాకా పనిమనిషి రాకపోతే... శవం మురిగిపోయి వాసన వచ్చేదాకా ఎవరికీ తెలియదు. ప్రశాంతత పేరిట భయంకరమైన నిశ్శబ్ధం.

నాకు కొంత చదువు వచ్చు. ఎందుకు ధైర్యం చెయ్యలేకపోతున్నాను అని అనుకున్నాను.

ఒకరోజు నలుగురు స్నేహితులు ఇంటికి వచ్చారు. వాళ్ళు బాగా కావలసిన వాళ్ళట.

నాకు ఆరోజే పీరియడ్స్ మొదలయ్యాయి.

దేవమ్మ వెళ్ళిపోయింతర్వాత చూసుకున్నాను. నేనే వేణ్ణీళ్ళు పెట్టుకొని స్నానం చేశాను.

తీవ్రంగా కడుపు నొప్పి...

ఆరోజు ఏమీ తినకుండా, వంట చేయకుండా నీరసంగా పడుకున్నాను.

అదేమీ గమనించకుండానే రామకృష్ణ నన్ను ఇది అది చేయమని తాకీదులిచ్చాడు.

నేను ఏమి చేయలేను. నాకు చాతకాదు అని చెప్పాను.

ఆయనకు ఉగ్రకోపం వచ్చింది. స్నేహితులకు ఎంత మర్యాదలు చేద్దామని అనుకున్నాడో అంత కోపం వచ్చింది.

వాళ్ళను హోటల్‌కు తీసుకెళ్ళి మర్యాద చేసి ఇంటికి వచ్చాక ఇంతెత్తున లేచాడు.

నేను కూడా దుఃఖంతో, నీరసంతో మాటకు మాట అరిచాను.

ఇకనుంచి నన్నడగకుండా ఎవ్వరినీ ఇంటికి తీసుకురావద్దు. నీకు స్నేహితులైతే నాకేంది?

నా కష్టం, సుఖం నువ్వేమైనా పట్టించుకుంటున్నావా?

నేను తిన్నది చూడవు. జ్వరమొచ్చి పన్నది చూడవు. నువ్వనుకున్నది మాత్రం చేసి పెట్టాలి.

నేను మనిషిననుకున్నావా? పశువుననుకున్నావా?

అని మా అమ్మ చిన్నప్పుడు తిట్టే తిట్లన్ని జ్ఞాపకం చేసుకొని ఎదురుతిరిగాను.

వారం పదిరోజులు మా ఇద్దరి మధ్య మాటలు బందయ్యాయి.

నేను ఆయన కోసం వంట చేయడం... ఆయన తినకపోవడం...

రెండ్రోజులు చూసి మా ముగ్గురికే వంట చేసుకున్నాం. ఆయన వచ్చేసరికి గిన్నెలన్నీ ఖాళీగా కనపడేవి.

అప్పట్నించి నేను కొన్ని మాటలు మరిచిపోయాను. అప్పట్నుండి ఆయన ఏదైనా అడిగితే నేను "మీ ఇష్టం" అనడం మానేశాను.

ఏ పనిచెప్పినా, ఏ ముచ్చట చెప్పినా నాకెందుకు? నాకేం అవసరం? నాకేం సంబంధం? నాకేం పట్టింపు? అని అన్నిటినీ విదిలించుకున్నాను.

"అన్ని తెచ్చిపెడితే కూర్చుని తింటావా!" అని అనరాని మాటలు అన్నాడు.

''పెళ్ళాన్ని సాదలేకపోతే పెండ్లి ఎందుకు చేసుకున్నావు?'' అని ఎదురుతిరిగాను.

ఆయన చెప్పేదేది వినిపించుకోకూడదని నిర్ణయించుకున్నాను.

నేను, నా పిల్లల గురించి తప్ప నాకు ఏ విషయం అఖ్ఖర్లేదన్నాను.

ఆయన ఎన్నో విషయాలు సంతోషంగా నాతో పంచుకోవాలనుకున్నాడు. నేను వినదలుచుకోలేదు.

హతాశుడయ్యాడు. తన ఆనందాన్ని ఎవరితో పంచుకోవాలో ఆయనకు తెలియలేదు.

ఆయన అవునన్న ప్రతిదానికి నేను కాదని చెప్పేదాన్ని. ఆయన కాదన్న ప్రతిదాన్ని అవునని చెప్పేదాన్ని.

ఇలా ఆయన చెప్పే ప్రతి మాటను వ్యతిరేకించుకుంటూ వచ్చాను.

క్రమంగా పిల్లలు కూడా నాన్న చెప్పే ప్రతి మాటను వ్యతిరేకించడం నేర్చుకున్నారు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Kalam+Techchina+Marpu

* * *